

τὴν καταστροφὴν. Δὲν ἤθελε, καθὼς ἔλεγε, ν' ἀπατᾷ τὴν κυρίαν τῆς ὁποίας θὰ ἔτρωγε τὸ ψωμί, καὶ ἐπέμεινε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Παρίσι· τῆς ἔγραψε, δὲν μὲ ἀπὴντησεν· εἶχεν κάτι ἰδέας ἀλλοκότους, ἴσως μὲ εἶχεν περιφρονήσει. Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ φάσμα τῆς ὡς πρὸς ἐκείνην — «συγχώρησέ με, Μαρίκα, εἴτε ζῆς εἴτε... Ἀχ! ἴσως ὁ θάνατος ὁ ὁποῖος μὲ καταλαμβάνει νὰ ἔχῃ καταλάβει καὶ ἐκείνην πρὸ πολλοῦ».

Καὶ ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει, ἡ λύπη καταβιδάζει περισσότερον τὰς γραμμὰς τοῦ παρελθόντος κάλλους τοῦ προσώπου τοῦ ἐτοιμοθανάτου καὶ στεναγμοῦ διαφεύγει τὰ σκελετώδη στήθη τοῦ γέροντος.

Πάντες διακρίνουσι τὴν λύπην ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τὸν στεναγμόν, ἡ δὲ σύζυγος γονυπετῆς πλησίον τῆς κλίνης του πλησιάζει τὸ πρόσωπόν της καὶ τὸν ἐρωτᾷ τρυφερῶς.

— Ἀλέξανδρε τί ἔχεις; πές μου, τί θέλεις; γιατί λυπεῖσαι;

Ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ τὰς ἀναμνήσεις.

Ἡ μνήμη του τρέχει καὶ πάλιν εἰς Μασσαλίαν, καὶ ἐνθυμεῖται τὸ ξενοδοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον κατέλυσαν μὲ τὴν ὥραιαν ἐκείνην Παρισινήν, τοὺς τρόπους τοὺς ὁποῖους μετεχειρίσθη διὰ νὰ τὴν καταστρέψῃ, ἀκόμη καὶ τοὺς λόγους τῆς εὐγενούς ἐκείνης νέας.

«Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔλθω μαζί σου, τοῦ ἔλεγε, θὰ ὑπάγω εἰς τὴν μεγαλοῦπολιν νὰ κρύψω τὸ πάθημά μου — καὶ ἀκουμπῶσα τὴν ὥραιαν κεφαλὴν της εἰς τὰ στήθη του — δὲν θὰ σὲ καταρῶμαι, ἐπέπρωτο νὰ σὲ ἀπαντήσω, θὰ σ' ἐνθυμοῦμαι ὡς θνείρον τὸ ὁποῖον μὲ ἔκαμε νὰ πέσω ἀπὸ τὴν κλίνην... Ὑγιαίνει...»

Ἡ λύπη τοῦ προσώπου τοῦ γέροντος ἐπιτείνεται, ἡ σύζυγος του δάκνει τὸ μανδύλιόν της διὰ νὰ κρατήσῃ τοὺς λυγμούς, ὁ γέρον ἐξακολουθεῖ τὰς ἀναμνήσεις.

Ἐνθυμεῖται τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἔγραψε τὴν ἐπομένην εἰς τὴν σύζυγόν του δικαιολογῶν τὴν παραμονὴν του εἰς Μασσαλίαν δι' ἀσθένειαν.

Ἡ σύζυγος του τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκπῶσα εἰς λυγμούς τοῦ φωνάζει.

— Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζί σου γλήγορα, μὴ λυπᾶσαι!

Τὸ ψῆφος τοῦ θανάτου προχωρεῖ, ἡ καρδιά ἀργότερον πάλαι· ἀλλὰ ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἐτοιμοθανάτου λειτουργεῖ ὡς ἐν ἐξάψει καὶ τὸν κάμει νὰ ἐνθυμεῖται ἀκόμη καὶ τὴν ἀπάντησιν τῆς ἡδὴ ἐνώπιόν του ὀλοφρομένης συζύγου του ἥτις ἀπαντῶσα τοῦ ἔγραφεν.

«Μὴν ἀναχωρήσῃς ἂν δὲν γείνης ἐντελῶς καλὰ».

Εἰς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην τὸ πρόσωπόν του διαγράφει εἰρωνικὸν μειδίαμα καὶ ἡ χεὶρ του τενεῖται αὐτομάτως πρὸς τὴν σύζυγόν του. — Ἡ γραῖα θριαμβευτικῶς καὶ πάλιν τὸν διαβεβαιώνει, ὀλολύζουσα, ὅτι θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ταχέως εἰς τὸν τάφον!

Ἀλλ' ἐκεῖνος ἔχει ἰδικόν του περιβάλλον· ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνθυμεῖται ἄλλην παράγραφον τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἀπλοϊκῆς συζύγου του. «Μὴ ταξιδεύσης· θὰ εἶσαι ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ἐξηντηλημένος».

Εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς τελευταίας λέξεως καταλαμβάνεται ἀπὸ σπασμὸν γέλωτος καὶ... ἐκπνέει.

Ἡ σύζυγος ἐκλαμβάνουσα ὡς χαρὰν τὸν γέλωτα, ρίπτεται ἐπὶ τοῦ νεκροῦ καὶ τὸν θλίβει εἰς τὴν ἀγκάλην της.

Οἱ οἰκεῖοι προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀποσύρῳσι.

Ἡ χήρα διακεκομμένως φωνάζει.

— «Ἀφῆτε με, δὲν ἴδατε τὴν χαρὰν του; μὲ θέλει μαζί του».

Ἡ δυστυχὴς εἶχεν καὶ πάλιν ἀπατηθῇ ἀπὸ τὸν σύζυγόν της, ἀλλὰ διὰ... τελευταίαν φορὰν.

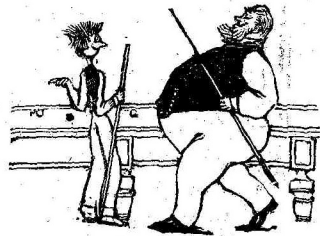
ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΒΑΡΥΤΗΤΟΣ

Π ρ ὁ σ ω π α

Ἐνας χονδρὸς σὰν μπάλλα.

Ἐνας λιγνὸς σὰν στέκα.

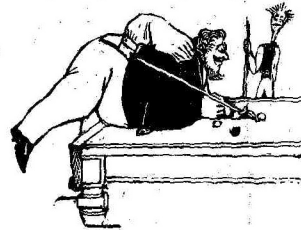
Ὁ λιγνός. — Αὐτὴ τὴν καραμπόλα δὲν θὰ τὴν καταφέρῃς ἀπὸ κάτω. Εἶναι μακρυὰ ἢ μπίλλιες. Ἄν στηριχθῇς ἐπάνω, θὰ πάρῃς σβάρνα τὸ μπιλλιάρδο... Τί νὰ σοῦ κῶνω σὰν πηγες καὶ ἔγινες βατσίλο ὁλόκληρο!

Ὁ χονδρὸς — Ἀμ' τί ἤθελες νὰ εἶμαι φουρνόζυλο σὰν καὶ σένα, — τοῦ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ ποῖος εἶσαι σὺ καὶ ποῖα εἶναι ἡ στέκα;

Ὁ λιγνός. — Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον στηρίζου καλὰ...

Ὁ χονδρὸς. — Κάνε τὴν δουλειά σου. Τὸ σῶμα τὸ δικό μου ὑπορεῖ νὰ εὕρῃ τὸ κέντρο τῆς βαρύτητος... Κύτταζε μιὰ καραμπόλα τώρα πρώτης τάξεως...

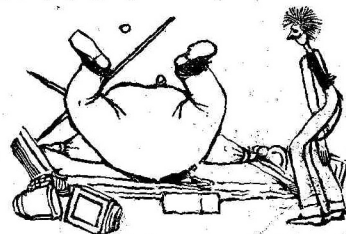

Ὁ λιγνός. — Κύτταζε μὴ εἶναι καραμπόλα πρώτης ἀτάξιας...

Ὁ χονδρὸς. — Κύτταζε μὴ φυσήξῃ κανένα ἀεράκι καὶ σὲ πᾶν στὰ σύννεφα...

Ὁ λιγνός. — Κύτταζε μὴ πᾶς στὸν φούντο...

Ἐξαφνὰ οἱ φουκοὶ νόμοι περὶ ἀντοχῆς καὶ βάρους ἐφαρμόζονται μετὰ παῖγρον τὸ μπιλλιάρδο βρονχᾷται καὶ πίπτει ἡρωϊκώτατα καὶ ὁ τολμηρὸς ἐπιβάτης ἀναποδογυρίζει τὰς περὶ βαρύτητος θεωρίας.

Ὁ λιγνός. — Χᾶ,! χᾶ,! χᾶ,! Καλὰ τὸ εἶπες· ἔπεςες ἴσα - ἴσα μέσα ἀκριβῶς στὸ... κέντρον τῆς βαρύτητος.

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΑΔΗΣ